יִתֵּרֶת – אצבע יתירה בידו, וְחָתָכָהּ הָאדוֹן, עֶבֶד יוֹצֵא בָּהֶן לְחֵירוּת שניכר החסרון בגלוי, ואין האצבע גדלה מחדש. אָמַר רַב הוּנָא, וְהוּא שֶׁנִּסְפְּרָה עַל גַּב הַיָּד, שהיתה עומדת בשורה אחת עם כל האצבעות.

הגמרא מביאה מעשה שיש ללמוד ממנו לענין אברים שעבד יוצא בהם לחירות: קָסָבֵי דִּנְהוּנְיָא – זקני המקום נזוניא, לֹא אָתוּ לְפִירְקֵיהּ דְּרַב חִסְדָּא – לא באו לדרשתו של רב חסדא, אָמַר לֵיהּ רב חסדא לְרַב הַמְנוּנָא, זִיל צַנְעֵינְהוּ – לך ואמור להם להצטנע ולהסגר בביתם, כלומר שיהיו בנידוי. אָזַל אָמַר לְהוּ – הלך ושאלם, מַאי טַעְמָא לֹא אָתוּ רַבָּנָן לְפִירְקָא – מדוע לא באו החכמים לדרשה, אָמְרוּ לֵיהּ, אַמַּאי נֵיתֵי – מדוע נבוא, דְּבָעֵינָן מִינֵּיהּ מִילְּתָא וְלָא פָּשֵׁט לָן – הרי שאלנוהו שאלה בהלכה ולא השיב לנו. אָמַר לְהוּ רב המנונא, מִי בְּעֵיתוּ מִינַּאי מִידֵּי וְלָא פְּשִׁיטְנָא לְכוּ – האם שאלתם אותי דבר ולא עניתי לכם, ומאחר שאני תלמידו של רב חסדא יודע להשיב לכם, כל שכן שגם רב חסדא יודע, אלא שלא חשש להשיב באמצע הדרשה. בָּעוּ מִינֵּיהּ – שאלו זקני נזוניא את רב המנונא, עֶבֶד שֶׁפֵּרְסוּ רַבּוֹ בַּבֵּצִים מַהוּ האם יוצא בכך לחירות. האם כְּמוֹ שֶׁבִּגְלוּי דָּמֵי, שהביצים ניכרות מחוץ לכיסן, אוֹ לֹא, שאין זה נחשב מום שבגלוי, מכיון שהן טמונות בכיסן. לֹא הֲוָה בְּיֵדֵיהּ – לא היה בידו תשובה לשאלתם. אָמְרוּ לוֹ, זקני נזוניא לרב המנונא, מַה שְּׁמָךְ. אָמַר לְהוּ, הַמְנוּנָא. אָמְרוּ לֵיהּ, לַאו הַמְנוּנָא – לא המנונא שמך שהוא לשון יתד נאמן התקוע בבית המדרש, אֶלָּא קַרְנוּנָא – יושב קרנות, שהרי אינך יודע להשיב על שאלתנו. לאחר מכן, אָתָא לְקַמֵּיהּ דְּרַב חִסְדָּא – בא רב המנונא לפני רב חסדא וסיפר לו את שאלתם, אָמַר לֵיהּ רב חסדא, מַתְנִיתָא בָּעוּ מִינָּךְ – מה ששאלוך, ברייתא היא, דְּתַנַּן בנגעים (פ״ו מ״ז), עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה רָאשֵׁי אֲבָרִים שֶׁבָּאָדָם, כּוּלָּם אֵין מִטַּמְּאִין מִשּׁוּם מַחֲיָה, שסימן טומאה זה הנקרא מחיה, אינו מטמא אלא אם נראה כולו לכהן בבת אחת, וכאשר נֶגַע המחיה הוא על ראש האבר ויורד לצדדיו, אי אפשר לראותו כולו כאחת. וְאֵלּוּ הֵם ראשי האיברים, רָאשֵׁי אֶצְבְּעוֹת יָדַיִם וְרַגְלַיִם, וְרָאשֵׁי אָזְנַיִם [ר׳ שפת האוזן], וְרֹאשׁ הַחוֹטֶם, וְרֹאשׁ הַגְּוִיָּה הוא הגיד. וְרָאשֵׁי דַּדַּיִם שֶׁבָּאִשָּׁה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אַף ראשי דדים שֶׁבָּאִישׁ הם בכלל ראשי האיברים. וְתָנֵי עֲלָהּ – בברייתא, בְּכוּלָּם – בכל ראשי האיברים האלו, עֶבֶד יוֹצֵא בָּהֶם לְחֵירוּת כאשר רבו הכהו ונחתך אחד מהם. רַבִּי אוֹמֵר, אַף הַפֵּירוּם, אם סירס הרב את עבדו, יוצא לחירות. בֶּן עַזַּאי אוֹמֵר, אַף הַלָּשׁוֹן – אף אם חתך לשון עבדו, שזהו מום שבגלוי, שבשעה שמדבר לשונו נראית. אָמַר מַר, 'רַבִּי אוֹמֵר אַף הַפֵּירוּם' יוצא בו לחירות. פֵּירוּם דְּמַאי – מהו הסירוס שדיבר בו רבי, אִילֵימָא פֵּירוּם דְּגִיד, לא היה צריך רבי להוסיפו, שהרי הֵיכִי ראש הַגְּוִיָּה שנמנה בין ראשי האיברים, אֶלָּא לַאו מדובר בפֵּירוּם דְּבֵיצִים, וכמקרה שנסתפקו בו זקני נזוניא. ושמענו מברייתא זו שנחלקו בכך רבי וחכמים.

הגמרא מקשה: 'רַבִּי אוֹמֵר אַף הַפֵּירוּם, בן עזאי אומר אף הלשון'. ומסדר הברייתא משמע שלרבי יוצא רק בסירוס ולא בנטילת לשונו, וקשה, וְרַבִּי, האם לדעתו מום בלָשׁוֹן לֹא יוצא בו לחירות. וּרְמִינְהוּ – יש להקשות על כך, ששנינו, חֲרֵי מִי שֶׁהָיָה מַזֶּה מאפר פרה אדומה על טמא מת, וְנִתְּזָה הַזָּאָה עַל פִּיו של הטמא, רַבִּי אוֹמֵר, הֵיזֶּה – הזאתו כשרה ונטהר בה, ואף שצריך להזות על גוף הטמא במקום הגלוי, פיו של אדם נחשב מקום גלוי, וַחֲכָמִים אוֹמְרִים, לֹא הֵיזֶּה, שהפה נחשב מקום סתר. מַאי לַאו – האם אין הכוונה שההזאה נתזה עַל לְשׁוֹנוֹ של הטמא, ומוכח מכאן שלרבי נחשבת הלשון מקום מגולה, ולא כמו שמשמע מהברייתא לגבי יציאת עבד. מתרצת הגמרא: לֹא - אין הפירוש שההזאה נתזה על לשונו, אלא עַל שְׂפָתָיו שהן מגולות, אבל אם נגעה בלשונו לא היה נטהר בכך, ורבי לשיטתו שלשון היא מקום סתר. הגמרא מקשה על פירוש זה: האם אפשר להעמיד שמדובר שנפלה הזאה עַל שְׂפָתָיו, והלא פְּשִׁיטָא שמקום מגולה הוא. מתרצת הגמרא: מַהוּ דְּתֵיתָא וְיִמְנָא דְּחָלִים שִׂפְתֵיהֶם – מכיון שלפעמים סוגר הוא את שפתיו בחוזקה ואינן נראות, לכן אינן נחשבות כמקום מגולה, קָא מַשְׁמַע לָן רבי שמקום מגולה הוא, ונטהר בהזאה זו.

הגמרא דוחה פירוש זה: וְהָתַנְיָא בברייתא אחרת לגבי הזאה, שרבי מכשיר אף הזאה עַל לְשׁוֹנוֹ, ומוכח שלשון נחשבת כמקום גלוי. וְעוֹד תַּנְיָא בברייתא המונה מומין שבכור בהמה נשחט ונאכל מחמתם בכל מקום שהם מומין בגלוי שאינן מתרפאים, וְבכללם מנה תנא קמא גם שֶׁנִּיטַּל רוֹב הַלָּשׁוֹן, רַבִּי אוֹמֵר די שינטל רוֹב הַמְדַבֵּר שֶׁבִּלְשׁוֹנוֹ – הוא החלק המתנועע בפה ואינו דבוק לו, וקשה, שמברייתות אלו למדנו שלדעת רבי הלשון נחשבת במקום גלוי.

הגמרא מבארת את הברייתא לגבי עבד באופן אחר: אֶלָּא מה ששנינו רַבִּי אוֹמֵר פֵּירוּם, הכוונה היא, שסירוס הוא מום שבגלוי אף שהביצים אינם מגולים לעולם, וְלֹא מִיבַּעְיָא לָשׁוֹן שנחשבת מקום גלוי. וּבָן עַזַּאי אֲמַר, לָשׁוֹן העבד יוצא בנטילתה לחירות, אֲבָל פֵּירוּם לֹא נחשב מום שבגלוי. מבררת הגמרא: וְמאחר שביארנו שבן עזאי אינו מוסיף על דברי רבי, מַאי 'אַף' שהזכיר בן עזאי, הרי מלשון זה משמע שבא להוסיף על דברי התנא שקדם לו. מבארת הגמרא: דברי בן עזאי נאמרו אַגַּמְיֵיתָא – על דברי תנא קמא שהזכיר עשרים וארבעה ראשי איברים, והוסיף בן עזאי על דבריו אף הלשון, אבל אין הוא מוסיף על דברי רבי. הגמרא מקשה: אִי הָכִי נַקְדְּמָהּ דְּבֶן עַזַּאי בְּרֵישָׁא – היה לתנא להקדים את דברי בן עזאי ולהזכירו לפני רבי, כיון שרבי מוסיף על דבריו. מתרצת הגמרא: הַתָּנָא של ברייתא זו, שַׁמְעָהּ לְרַבִּי וְקַבְּעָהּ – שמע את דברי רבי וקבעם בברייתא, וְאחר כך שַׁמְעָהּ לְבֶן עַזַּאי – שמע את דברי בן עזאי, וְתָנֵי – ושנאו בברייתא אחר דברי רבי, וכפי שאמר בן עזאי 'אף הלשון', וּמִשְּׁנָה לֹא זָזָה מִמְּקוֹמָהּ - שדברי רבי נותרו במקומם לפני דברי בן עזאי, שמכיון שהורגלו התלמידים לשנות את דברי רבי מיד אחר דברי תנא קמא, קשה לשנות את הגירסא השגורה בפיהם.

אָמַר עוּלָּא, הַכֹּל מוֹדִים – בין רבי ובן עזאי, הסוברים שלגבי עבד לשון היא כמקום גלוי, ובין ת״ק הסובר שלשון אינה גלויה, מודים בְּלָשׁוֹן לְעִנְיַן טוּמְאָה – שאם נגעה הלשון בדבר טמא, האדם נטמא בכך, דְּהִלְשׁוֹן גָּלוּי הוּא אֲצַל הַשֵּׁרֶץ – לגבי טומאת שרץ הנוגע בה. מַאי טַעְמָא, 'וְכֹל אֲשֶׁר יִפֹּל בּוֹ הַזֶּב וְיָדָיו לֹא שָׁטַף בַּמַּיִם וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד הָעָרֶב' אָמַר רַחֲמָנָא – אמרה התורה (ויקרא טו יא), למדנו שאין אדם נטמא אלא כשהטומאה נוגעת במקום גלוי כידיו, וְהַאי נַמִּי בַּר נְגִיעָה הוּא – וגם הלשון לכשיוציאה לחוץ, מקום גלוי היא שאפשר לגעת בה. ועוד אמר עולא, שהכל מודים לְעִנְיַן טְבִילָה, שמקום הלשון כְּטָמוּן דָּמֵי, שאף שצריך שמי המקוה יגעו בכל מקום גלוי בגופו, אין צריך שיגעו בלשונו. מַאי טַעְמָא, 'וְרָחַץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם חַיִּים וְטָהֵר' אָמַר רַחֲמָנָא (ויקרא טו יג), ודורשים, מַה 'בְּשָׂרוֹ' מַאבְרֵי – שכשם שבשרו הוא מבחוץ, אַף כָּל חלק מגופו שצריך שיבואו עליו מי הטבילה, מַאבְרֵי – מבחוץ הוא, אבל אין הטובל צריך שיבואו מי הטבילה במקומות הנסתרים, ואין צריך להכניס מים לפיו. לֹא נֶחְלְקוּ אֶלָּא לְעִנְיַן הַזָּאָה, רַבִּי מַדְמֵי לָהּ את הזאה לְטוּמְאָה וכשם שלגבי טומאה נחשבת הלשון כגלויה כך גם לגבי הזאה, וְרַבָּנָן מַדְמוּ לָהּ לִטְבִילָה, וכשם שלגבי טבילה הלשון נחשבת כטמונה כך גם לגבי הזאה. וְתַרְוַיְיהוּ – הן רבי והן חכמים, בְּהַאי קְרָא קָמִיפַּלְגִי – חולקים בדרשה שיש לדרוש מפסוק זה, 'וְהִזָּה הַטָּהֹר עַל הַטָּמֵא וְגוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחִטֵּאוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָהֵר בָּעָרֶב' (במדבר יט יט), רַבִּי סָבַר שיש לדרוש 'וְהִזָּה הַטָּהֹר עַל הַטָּמֵא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחִטֵּאוֹ', כלומר, 'וחטאו' שהיא ההזאה, ו'על הטמא' שהיא הטומאה הוקשו זה לזה, וכל מקום שנחשב כגלוי לגבי טומאה, ראוי הוא להזאה. וְרַבָּנָן סָבְרֵי שיש לדרוש את המשך הפסוק, 'וְחִטֵּאוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכִבֶּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם', שהוקשו ההזאה והטבילה, שיהיה החיטוי על מקום הראוי לטבילה במים, ומקום הלשון אינו ראוי לטבילה.

שואלת הגמרא: וְרַבָּנָן נַמִּי, וחכמים המדמים הזאה לטבילה, מדוע לא נְדַמְּיֶיהָ לְטוּמְאָה. משיבה הגמרא: טָהֳרָה מְטַהֲרָה הֲוָה לֵיהּ לְמֵילַף – יש ללמוד דבר הגורם טהרה מדבר הגורם טהרה, ולכן לומדים

המשך בעמוד קעט

הזאה מטבילה, ולא מטומאה. שואלת הגמרא: **וְרַבִּי**, מדוע לא **נָדְמָיְיהּ** הזאה **לְטְבִילָה** ותחשב הלשון כאבר שבסתר. משיבה הגמרא, משום שהתיבות 'יְכַבֵּס בְּגָדָיו' שנאמרו בפסוק בין 'וחטאו' לבין 'ורחץ במים' **הֶפְסֵיק הָעִנְיָן**, ואין הזאה וטבילה סמוכים ללמדם זה מזה, אלא רבי למד הזאה מטומאה הסמוכה לה.

הגמרא מקשה על דברי עולא: **וְהָאם כְּמַר רַבִּי לְעִנְיַן טְבִילָה** שחלל הפה **כְּטָמוּן דָּמֵי**, כפי שאמר עולא, **וְהָאֲמַר רָבִין אֲמַר רַב אַדָּא אֲמַר רַבִּי יִצְחָק, מַעֲשֶׂה בְּשִׁפְחָה שֶׁל בֵּית רַבִּי שֶׁטְּבָלָה, וְעָלְתָה וְנִמְצָא עֲצֶם** שהיתה בטבילה **בֵּין שִׁנֶּיהָ, וְהִצְרִיכָהּ רַבִּי טְבִילָה אַחֶרֶת** משום חציצה, ולמדנו שדעת רבי שצריך שתהיה טבילה גם בחלל הפה.

מתרצת הגמרא: **נְהֵי דְּבִיאַת מַיִם לֹא בְּעִינַן** – אף שאין צורך בביאת מים ממש בתוך הפה, וכדברי עולא, אבל **מָקוֹם הָרָאוּי לְבוֹא בּוֹ מַיִם בְּעִינַן** – יש צורך שיהיה חלל הפה ראוי לביאת מים, שלא תהיה בו חציצה. **כְּדְרַבִּי זֵירָא** – וכפי שלמדנו מדברי רבי זירא, **דְּאָמַר רַבִּי זֵירָא, כָּל חֲרָאוּי לְבֵילָה** – כל מנחה שראוי לבוללה מפני שאין בה יותר ממשים עשרון סלת, **אֵין בֵּילָה מְעַכֶּבֶת בּוֹ**, ואפילו אם לא בלל כלל, המנחה כשרה, **וּמנחה שֶׁאֵינוֹ רָאוּי לְבֵילָה** – שיש יותר ממשים עשרון בכלי אחד, ואין סלת המנחה והשמן נבללים יפה, **בֵּילָה מְעַכֶּבֶת בּוֹ**, והמנחה פסולה מפני שלא ניתן לבוללה. והוא הדין לגבי טבילה, אף שאין מי הטבילה צריכים להיכנס לתוך הפה, מכל מקום יש צורך שיהיה המקום ראוי לכך.

הגמרא חוזרת לדון אם סירוס בביצים, נחשב מום גלוי: **כְּתַנָּאֵי** – דין סירוס בביצים שנוי במחלוקת תנאים, וכפי המתבאר בברייתא הדנה במומי הבכור שנאמרו בתורה. וזה לשון הברייתא, **'וּמָעוּךְ** [־שנתמעכו הביצים] **וְכָרות** [־שנכתתו באבנים עד שנימוחו] **וְנָתוּק** [־שנותקו ביד לגמרי, אלא שעדיין תלוים בכיס] **וְכָרוּת** [־שנכרתו החוטים שבהן הן תלויות בסכין ועדיין מעורים הן במקצת]לא תַקְרִיבוּ לַה״ (ויקרא כב כד), ומבארת הברייתא **שְׁפוּלָּן** – כל המומים הללו הם **בְּבֵיצִים**, שאף הן נחשבות מקום גלוי, ואין להקריב קרבן שיש בו מום כזה, **דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה**.הגמרא מפסיקה באמצע הברייתא בכדי לבאר את דברי רבי יהודה: מבררת הגמרא, וכי לדעת רבי יהודה מומים אלו הם **בְּבֵיצִים וְלֹא בְּגִיד**, הלוא הגיד ודאי גלוי הוא. מבארת הגמרא, **אֶלָּא** יש לפרש את הברייתא, **שְׁפוּלָּן** נחשבים מומים **אַף** כשהם **בְּבֵיצִים** וכל שכן כשהם בגיד, **דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה**. הגמרא מביאה את המשך הברייתא: **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר, כּוּלָּם בְּגִיד** – כל מומים אלו נאמרו דווקא בגיד ולא בביצים, לפי שאין הביצים מקום גלוי. **רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר, מָעוּךְ וְכָתוּת** נחשבים למום, **אַף** כשהם **בְּבֵיצִים**, לפי שהם ניכרים יותר, ואילו **נָתוּק וְכָרוּת, בְּגִיד אֵין** – כן, הם נחשבים מומים, אבל כשהם **בְּבֵיצִים לֹא** – אינם נחשבים למומים, שמאחר ואינם ניכרים כל כך אינם נחשבים למום במקום גלוי. ונמצא שרבי שאמר שסירוס הוא מום שבגלוי סבר כרבי יהודה, ותנא קמא ובן עזאי האומרים שסירוס בביצים הוא מום שבסתר סברו כרבי אליעזר בן יעקב.

משנה

כהמשך למשניות הקודמות העוסקות בדרכי קנייני אשה, עבד עברי ועבד כנעני, עוסקת משנתנו בדרכי קנין בהמות. כאשר אדם רוצה לקנות חפץ כלשהו, קרקעות או מטלטלין, עליו לעשות מעשה קנין. פעולות שונות משמשות במעשה קנין, כשחלקן מועיל רק בחפצים מסויימים, או במצבים ובמקומות מסויימים. בין הפעולות נמנות גם הגבהה, משיכה ומסירה. המשנה והגמרא דנות באלו מהפעולות האלו נקנות בהמות גסות ודקות, ויש בכך כמה וכמה דעות.

בְּהֵמָה גַּסָּה – גדולה **נְקְנֵית בִּמְסִירָה** – כאשר בעליה מוסרים אותה לקונה על ידי שהם נותנים לו את אפסרה או את שערה לאחוז באמצעותם את הבהמה. **וְהַבהמה הַדַּקָּה** והקלה יותר, כמו כבש ועז, נקנית לבעליה **בְּהַגְבָּהָה** – כאשר הקונה מגביה אותה מעל הקרקע שלושה טפחים. אלו הן **דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים, בְּהֵמָה דַּקָּה נְקְנֵית בִּמְשִׁיכָה** – כשהקונה מושך אותה ממקומה בידיו או על ידי הכשתה במקל, או שהוא קורא לה ועל ידי כך היא נמשכת ובאה.

גמרא

הגמרא מביאה דעה החולקת על האמור במשנה: **דָּרֵשׁ רַב בָּעִיר קִימְחוֹנְיָא, בְּהֵמָה גַּסָּה נְקְנֵית בִּמְשִׁיכָה. אַשְׁכְּחִינְהוּ שְׁמוּאֵל לְתַלְמִידֵי דְּרַב** – שמואל מצא את תלמידי רב, **אָמַר לְהוּ** – שאל אותם, **מַי אָמַר רַב** – האם אכן אמר רב **שְׁבְּהֵמָה גַּסָּה נְקְנֵית בִּמְשִׁיכָה, וְהָאָנַן בִּמְסִירָה תָּנַן** – והרי אנו שנינו במשנה שהיא נקנית במסירה, **וְרַב נַמִּי בִּמְסִירָה אָמַר** – ואף רב עצמו, רגיל היה לומר שהיא נקנית במסירה, וכי **הָדַר בֵּיהּ מֵהֵהִיא** – האם חזר בו רב מדבריו אלו.

מתרצת הגמרא: **הוּא דְּאָמַר כִּי הַאי תַּנָּא** – רב שאמר בקימחוניא שבהמה גסה נקנית במשיכה, אמר זאת כשיטתו של אותו תנא שבברייתא הסמוכה בה הובאה דעה כזו, **דְּתַנְיָא, וַחֲכָמִים אוֹמְרִים, זוֹ וְזוֹ** – בין בהמה גסה ובין בהמה דקה, **נְקְנֵית בִּמְשִׁיכָה. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר זוֹ וְזוֹ**, בהמה גסה ובהמה דקה, נקנית **בְּהַגְבָּהָה** בלבד.

הגמרא מקשה על דברי רבי שמעון שבהמה גסה נקנית רק בהגבהה: **מַתְקִיף לָהּ רַב יוֹסֵף, אֶלָּא מֵעַתָּה** שבהמה גסה נקנית בהגבהה ולא במשיכה או מסירה, **פִּיל** שהוא כבד ביותר, **לְרַבִּי שִׁמְעוֹן** שקנין הפיל כשאר בהמות בהגבהה בלבד, **בָּפֶה יִקָּנֶה**, הלוא לא ניתן להגביהו כפי שמגביהים שאר מטלטלים. **אָמַר לֵיהּ אַבַּיֵי** לרב יוסף, ניתן לקנות את הפיל בדרכי קנין אחרות, כגון **בַּחֲלִיפִין**, שהבעלים הראשונים מקבלים חפץ מהקונה ומושכים אותו ותמורת החפץ נקנה הפיל לקונה. **אִי נָמֵי**, אפשר לקנות פיל גם בדרך נוספת, **בְּשׁוֹבֵר** הקונה **אֶת מְקוֹמוֹ** של הפיל מבעל המקום, ועל ידי כך הפיל העומד שם נקנה.

הגמרא מביאה דרך נוספת לקנין הפיל: **רַבִּי זֵירָא אָמַר**, הקונה **מֵבִיא אַרְבָּעָה כֵּלִים** השייבים לו, **וּמְנִיחָן תַּחַת רַגְלָיו** של הפיל, כך שכל רגל תונח בתוך כלי, ועל ידי כך נחשב הפיל כמונח בכליו שהם רשותו, והוא נקנה לו כפי שחצרו קונה לו את הנמצא בה. **שָׁמְעָה מִינָּהּ** – שמעת מדבריו של רבי זירא שאם **כָּלְיוּ שֶׁל לוֹקֵחַ** נמצאים **בִּרְשׁוּת מוֹכֵר**, ונתנו בהם את החפץ שרוצה הלוקח לקנותו, **קָנָה הַלּוֹקֵחַ** את החפץ. ואף שאין החצר קונה, אלא כשנכנס החפץ לחצר הקונה ויצא מרשות המוכר, וכאן הכלים עדיין עומדים ברשות המוכר, מכל מקום נקנה החפץ ללוקח כיון שהוא בתוך כליו, ואין הולכים אחר מקום הכלים ששייך למוכר אלא אחר הכלים עצמם. הגמרא דוחה את הראיה, **הָכָא בְּמַאי עָסְקִינַן** – יתכן לומר שכאן מדובר שהפיל נמצא **בְּמִימְטָא**, פינה בשולי רשות הרבים שאינה לא כרשות הרבים ולא כרשות היחיד ויש רשות לאדם לשבת שם, ולכן היא כרשותו של העומד שם, וקונה שם בכליו את חפציו של המוכר.

אגרות קודש

[ב' ניסן, ה'תשל"ב]

בנוגע לעצם השידוך – מובן שבזה עלי' להחליט. באם ספק כו' – בהתייעצות עם הורי' שי' וכיו"ב.

מפורסמת דעתי שצ"ל קיצור בזמן שבין החלטה לשידוך ובפרט עשיית "וואָרט" וכיו"ב להחתונה.

עכ"פ פחות משנה.

אזכיר עה"צ להנ"ל.